

ut infamiæ nota, quam Principes contraxisse videbantur, quod Lantgravium carceribus minime traditum iri se se obstrinxerant, leventur, ultro custodiæ se ipsos mancipaturos affirmant: cumque nihil impetrassent, indignabundi discesse-
re, & consilia de bello adversus Cæsarem iniere.

His fluctibus christiana republica jactata, unum tantummodo Ferdinandum Romanorum Regem lætiori vultu fortuna aspexit, atque ei vix speranti Daciæ regnum detulit. Eam rem quoniam inter Principes, cum quibus latissimos fines Veneti habent, acta est, & ob varia, quæ contigere, memoratu digna habetur, brevibus perstringendam duxi. Georgius, Varadini Episcopus, vir cuculatus, consilia de Dacia ad Ferdinandum transferenda (ut antea scripsimus) agitabat. Ea cum Suleimano innotuissent, ne opportunam admodum provinciam amitteret, Isabellam Reginam a Georgio divellere aggressus, ingentibus promissis onerat: Stephano filio Regia corona præcincto, Dacia non modo potiri permissurum, sed Budæ, ac Pannoniæ, quas possidebat, ditionum imperium concessurum. Mulier, mutata sententia, Suleimano accedit; subsidia petit, quibus a tradenda Ferdinando provincia Georgius deterreretur. Sigismundi fratris, Sarmatiæ Regis, opem implorat, quam maximas potest copias cogit. Ad eam primores Daciæ accedunt; Georgius Ferdinandi auxilia sollicitat; Joannes Baptista Castaldus Neapolitanus, cui Dacici belli administrandi munus Rex detulerat, cum decem millium equestrium, ac pedestrium copiarum numero in regni fines se infert. Septimo idus junias Daciam ingressus, Saxonum, Siculorum, & Bassianorum legati (ex tribus enim gentibus Dacia constat) obviam facti, libertatem, Stephanique Regis pueri dignitatem commendant, in Romanorum Regis potestate futuros pollicentur. Isabella ex Alba Julia, quod caput regni est, se in munitum oppidum recipit. Idem Petrovicus una cum Marchione Balasso efficit, frustra adversus Georgium cum militibus, quos contraxerant, fortunam experti. Turcæ, qui prope Temisvarium magnas copias coegerant, atque equitatu regios superabant (quod vix credibile de gentis solertia videtur) torpore correpti, nil moliendo substitere; ut Juliam Georgius nullo negotio deditio-
ne reciperet. Repentina hac rerum mutatione ad concordiam cum

Germani
Principes
consilia de
bello adver-
sus Cæsare
ineunt.
Daciarum
rerum nar-
ratio.